

A dziecka już poszli do szuli ...

Nō, tōż mōmy już po feryjach. Dziecka poszli do szkoły. Starzi do roboty, a na targu, na ulicy i na plantach jedna wielgo chwolba. Kōždō baba sie asi jako to lōna je łopolōno i wygryfniono. To wszysko skuli tego, iże terōzki wszyske flałmy jeżdżōm na jakiesik Bermudy abo inksze Szeszele. Przepōmnieli już jak to kejsik jeżdzyli do efwupowskich dōmōw wcasowych, kere im fōndowali roztomajte werki abo gruby.

I rōłz ci sie trefiōła Hyjdla łod Gōminiorki ze swojōm sōmsiodkōm starōm Muszkietkōm.

– Jezderkusie, jō wōs już Muszkietko pora tydni niy widziała. Choro byliście abo co?

– Niy – pado Muszkietka – pojechałach na trzi tydzie do Ciechocinka, bo mi dochtōr przepisoł kōmpiyle.

– Niy gōdejcie! Dochtōr wōm przepisoł kōmpiyle? Toście Muszkietko musieli być pierōnym umazanō, iże cōłke trzi tydzie żeście sie musieli topać we wodzie.

Nale, to bōł ino szpas. Nasze rajce tyż już ze tych roztomajtych ciepłych krajōw przijechali nazōd do dōm i drapko sie chycyli do roboty. Tak ci sie rozfechtowali, iże tydziyn w tydziyn zwoływali te jejich sesyje, chocia takich richtik ważnych rzeczy zōłwizōł niy bōło. Tak zech sie myślōł, iże tyn co to na kapelōnka je podany bez te feryje sie trocha gōdać do porzōndku naumi. Nale, bogać tam. Jak fandzolōł tak fandzoli i stynko jak nōjynty. Do tego jesce łod tego słōńca cōłkiym mu sie we pamiyńci pometlało i pokrynciōł nazwisko jednygo rajce ze rajcōm z lōnskiej kadyncji. Styknie, że lōn sōm wiy ło co sie łozchodzi a rest i tak niy musi wiedzieć. Nō niy?

Przi tyj prezileżitości łodezwōł sie tyn co to gōdō a niy sucho – jak tyn ptōk, co to wiecie. Dyc ci bez niygo zōdne rajcowanie niy może sie łobyjść. Wyciōng jedyn taki cajtōng i ucopiōł sie Prezidynta, po jakiymy lōn pojechał na ałsflug do Włochōw a z roboty sie wziōn delegacyjō. Potym niyskorzij uchwoyli apyl do Syjmu i Synatu coby te posły i synatory uchwoyli jakosik tako ustawa.

Ludzie! Przeca zanim lōni cosik we tym Syjmie uchwolōm to i tak bydzie już po ptōkach i fest za niyskoro, a te wszyskie pomiyszkano, kere sie nadowajōm do skalynio to i tak bydōm skalōne.

Na naszym placu tyż ci przed poledniym zrobiōło sie cōłkym cicho. Wszyskie te najduchy, kere cōłki dziyn rōmplowały i larmowały pod łoknōma wyrobajōm terozki we szkole. A ze tymi szkołōma tyż ci je diosecko łostuda. Przeca zrobiōł nōm tyn minister Handke (tfu) reforma. Rechtory już cōłkym i do imyntu łogupli, bo same niy wiedzōm co i ze jakich ksiōnzek bydōm musieli uczyć. Do tego kōždō katychetka tyż swoje piyńc fynikōw musi wetkać a dyrechtōr do łostatka niy wiy eli mu styknie betkōw do łostatnigo. Ale za to mōmy u nōs na Pniokach gymnazjum jak przed wojnōm. Po prōwdzie zbajstlowane ze trzidziestyj dziewiōntyj szkoły, ale zawdy to już cosik je.

Patrza jô sie kejsik z łokna i widza jak synek łod naszymy Gryjtki leci z bekiym do chałupy. Wylož żech na slody i pytōm sie go:

– Cōż ci sie to stało Zeflik? Czamu tak ślimtosz?

– Bo pōn rechtōr piżli sie motkiym we palec – ślimto tyn najduch.

– Przeca skuli tego ty niy musisz sie tak mazać – padōm mu na to.

– Nō ja, panie Ojgyn. Jô tyż nōjprzodzij żech sie festelnie chichrôł. Ale po tym chichraniu to mi rechtōr sprali rzić.

Jak już żech dojechpł do tyj rzici to mi sie spōmniało jak kejsik nasz mały wikary prawiōł egzorta dwiōm bajtlōm z naszymy hulicy.

– Wiycie gizdy, gōdanie tych wszystkich szpetnych ałsdrukōw to wielgi, aże srogi grzych. Cobych już wiyncyj tych łoszkliwych słōwecek niy słyszôł.

Rozumiecie !

Na to jedyn z tych śpikōw pyto sie kapelōnka a pod nosym sie lacho:

– Prosza ksiyndza, eżli dupniyjszy grzych to gōdać **rzić** abo nakopać do **rzici**?

Ojgyn z Pnioków